

מיין טאטע אין מלחמה האָט פאַרלוירן זיינע הענט,
 מיין מאמע האָט די צרות מער אויסהאַלטן נישט געקענט;
 יונג אין קבר זי געטריבן,
 בין איך אויף דער וועלט פאַרבליבן,
 אומגליקלעך און עלנט ווי אַ שטיין.

ברעקלעך קלייב איך אויף צום עסן אויף דעם אַלטן מאַרק,
 אַ האַרמע באַנק איז מיין געלעגער אין דעם קאַלטן פאַרק.
 אין דערצו די פּאָליציאַנטן,
 שלאָגן מיד מיט שווערן קאַנטן,
 ס'העלפט נישט מיין געבעט און מיין געוויין.

איך האָב געהאַט אַ שוועסטערל אַ קינד פֿון דער נאָטור,
 מיט מיר צוזאַמען זיך געשלעפט האָט זי אַ גאַנצן יאָר.
 מיט איר געווען איז מיר פיל גרינגער,
 לייכטער ווערן פֿלעגט דער הונגער,
 ווען איך פֿלעג אַ קוק טאָן נאָר אויף איר.

מיטאַמאָל געוואָרן איז זי שוואַך און זייער קראַנק,
 אויף מייןע הענט איז זי געשטאַרבן אויף אַ גאַסן באַנק,
 און אז איך האָב זי פאַרלוירן,
 האָב איך אַלץ שוין אָנגעוויירן,
 זאָל דער טויט שוין קומען אויך צו מיר.